

Dünyanın bana zindan olduğu günlerdi. Sanıyorum, birkaç defasında da evden ağlayarak dışarı çıkmıştı... Hayatım kararmıştı da bir ışık bekliyordum sanki, ama yoktu. İşte böyle düşündüğüm günlerde daire kapıma sıkıştırılmış bir mektup buldum. Hayretle baktım üzerinde göndericisi yazmayan zarfa. Sonra odama girip açtım... "Acıları paylaşmak insanların vazifesidir, diyordu. Senin geğtığin sokakta ben de vardım. Ama bir sokakta ya ben olmamalıydım veya paylaşılmamış acılarını içinde gezdiren bir insan!... Ve ekliyordu sonunda; Sana her gün mektup yazacağım..."

Mektubun sonunda da isim yazmıyordu. Peki kimdi bu?.. Kimdi, neden yazmıştı bu notu ve neden "bana" yazmıştı? Aslında hoş sözlerdi... Ve aslında bir mektuba da deliler gibi ihtiyacım vardı. Acaba dediğini yapacak mıydı, yazacak mıydı her gün?.. Bunu zaman gösterecekti.

İlk gün kafam karışıktı. Hem kendi problemlerimi, hem dn gelen mektubu, hem de yeni mektupların gelip gelmeyeceğini düşünüyordum. Sonraki gün posta kutumda beyaz bir zarf buldum. Kalbimin arpıtığını hissettim... Yazı aynıydı, odama girip okumaya başladım mektubu. Bu, inanılmazdı...Bir bardak su iercesine bitiverdi mektup. Doymadım! Bir bardak su daha almış gibi kendime ve susuzluğumu kandırır gibi yeniden okudum altı sayfayı... Sanki tanıyordu beni, sanki yıllardır dertleşiyordum onunla...

Altıncı sayfanın sonunda diyordu ki; "Yarın yine yazacağım..." Yarın yine yazdı, öbür gün yine... Ve sonraki günler yine yazdı... Her mektubunun sonunda, yarın yine yazacağına ait not vardı ve her gün de dediğini

yapıyordu. Her gün işyerinden dönerken kalbim çarpıyordu heyecanla... Her gün görüyordum posta kutumun bugün de boş olmadığını ve gariptir; artık yapayalnız olmadığımı, kalbimin boş olmadığını hissediyordum. Bu mektuplar yüreğime giriyor, sıkıntılarımı eritiyor ve beni yarınlara doğru itiyordu. Zannediyordum ki; bunlar olmadan yaşayamayacağım. ylesine alışmıştım ki onlara, olmasalar sanki nefes alamayacağım!..

Vakit buldukça oturup eski mektupları bile yeniden okuyordum. Zaman geçti ve zamanla beraber sıkıntılarım da geçti. O günlerden geriye sadece eski mektuplar kaldı. Bir gün içimde karşı koyamadığım bir merak peydahlandı; Kimdi bu?.. Nasıl biriydi?.. Onunla ilgili her şeyi

ÇİRKİN POSTACI

Ahmet Türkan tarafından yazıldı

Pazar, 05 Mayıs 2024 15:00 -

merak etmeye başlamıştım. O her gün yazıyordu ve nasılsa her gün yazmaya da devam edecekti!..

Bundan emin olduğum için de, "yazılarında anlattıklarından çok" nasıl bir

kalemle yazdığına, neden bu kağıdı seçtiğine, yazı stiline aklımı takmaya

başladım...

Yazıları öylesine deva olmuştu ki bana, onunla ilgili her şey de mükemmel

olmalıydı. Ama her şey... O gün evde kalmıştım. Kahvaltı yapmış ve bu harika mektupların en azından nasıl biri tarafından getirildiğini görmeyi koymuştum kafama...

Öğle vaktine doğru sokağa giren postacıyı gördüm. Koşarak aşağı indim.

Mektubumu kutuya şimdi bırakmıştı, eli henüz havadaydı... Gözgöze geldik. Aman Allah'ım... Aman Allah'ım, bu ne kadar çirkin bir adamdı böyle!.. Dondum kaldım. O da başını eğdi, döndü ve gitti. Orda, öylesine bekliyordum şimdi... Kutuyu açıp mektubumu bile alamıyordum. Bunca zaman, bunca güzel mektubu, bu kadar çirkin biri mi taşımıştı?.. O öptüğüm, kokladığım, göğsüme bastırdığım, yastığımın üzerine koyduğum mektuplarıma benden önce bu adamın mı eli değmişti?.. Saçmaladığımı biliyordum. Ama böylesine güzel duygularıma bu çirkin yaratık karıştı diye az önce getirdiği zarfı alamıyordum. Kapıyı açtım, dışarı çıkıp bir adım attım. Çoktan gitmişti. "Neye" olduğunu bilmiyordum, ama çok

kızgındım. Zarfa dokunmadan çıktım yukarıya. Odama girdim, eski mektuplarıma baktım.

ÇİRKİN POSTACI

Ahmet Türkan tarafından yazıldı

Pazar, 05 Mayıs 2024 15:00 -

Biliyordum, onlar benim en zor günlerimle bugünüm arasına köprü olmuşlardı, ama onlara da dokunamadım. Bu güzelliğe bu çirkinliği yakıştıramıyordum!.. Yarın iş dönüşü baktım ki, kutumda hâlâ o aynı "kirli" mektup var! Almadım. Sonraki gün baktım; aynı mektup yine yapayalnız beklemekte. Bir kaç gün sonra ise kutuya bile dönüp bakmamaya başladım!..

Altı-yedi hafta sonra dünya yine karanlık gelmeye başladı bana. Bir dosta, bir morale ölürcesine ihtiyaç duymaya başladım. Her şey çok ağırlaşmıştı yeniden. Uyku bile uyuyamıyordum. Gece yarısını geçiyordu aklıma o

mektup geldiğinde. Tereddüt bile etmeden aşağı indim, kutumu açtım ve mektubumu aldım. Bir saat içinde üç defa okumuş... Özlemiş olarak göğsüme bastırılmış... Ve uzun zamandır ilk defa böylesine huzur içinde uyuyabilmişim. Bunlar benim ilacımdı, biliyordum. En çok o gün merak etmişim, bir daha ne zaman yeni bir mektup geleceğini... Ve o akşam gözlerime inanamadım; kutumda mektup vardı. Yazı aynıydı, zarfta yine isim yoktu. Üstelik bunda postanenin damgası da yoktu...

Açtım zarfı; içindeki kısıcık mektupta şunlar yazıyordu: "Sana gelmiş bir

mektubu kırksekiz gün okumamakla ne kazandığını bilmiyorum... Ama artık benim sana yazmaya vaktim olmayacak. Çünkü tayinim çıktı ve bugün başka bir şehre gidiyorum. Hoşçakal. Çirkin Postacı!.."

Donmuş kalmıştım şimdi... Derin bir pişmanlık düğümlendi boğazıma, hıçkırarak eve girdim. Çantamı açtım; tarakların, rujların ve diğer karışıklığın arasında bulduğum mavi göz kalemiyle, bir kağıda; "Lütfen bana tekrar yaz" yazıp posta kutuma koydum. Bir daha hiç kilitlenmediğim kutuda, aynı notum iki yıldır yapayalnız bekliyor!